

[Birte Weiss.]

relse ligger så forfærdelig mange nye tanker. Men det er nok udtryk for, at kunstfonden egentlig har fungeret ganske godt. En af de mest kontroversielle ting i den er, som det allerede er fremgået af den debat, der er foregået, at man nu har tanker om at gøre kunstfondsstøtten indtægtsreguleret: hædersgaverne skal falde væk og erstattes af nogle indtægtsbestemte statsydelse.

Jeg tror, man må advare herimod, fordi det vil føre til et alt for stort pedanteri omkring tildelingen, men principielt er vi i socialdemokratiet enige med ministeren i, at det er rigtigt, at man laver en indtægtsregulering, og vi er også enige i, at man hvert 5. år, som det fremgår af redegørelsen, skal tage under fornyet overvejelse, hvorvidt de navne, der er kommet på listen over støtteværdige, også fortsat skal have støtte.

Med disse bemærkninger vil jeg udtrykke håbet om, at vi kan få en debat ikke blot her i tinget, men også i befolkningen om den, jeg havde nær sagt meget mishandlede sag, som Statens Kunstfond er.

Poulsgaard (FP):

Den mishandlede sag, sagde fru Birte Weiss. Hvis der er nogen, der er mishandlet, så er det i hvert fald skatteyderne, men lad det ligge. Så er der også det med, at hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med, og fru Birte Weiss kom selv til at sige støtte. Jeg synes, støtte er et glimrende ord, og jeg kan slet ikke forstå, at fru Birte Weiss var så ked af det ord. Hvorfor skal vi ikke kalde tingene ved de rigtige navne?

Men jeg vil ellers gerne starte med at sige tak til kulturministeren. Det er faktisk så sjældent, jeg har anledning til at sige ham tak, så derfor vil jeg benytte den. Det er gavnligt, at vi får en debat om Statens Kunstfond; der har, som også fru Birte Weiss var inde på, været en hel del debat og bliver det nok også fremover.

Jeg vil egentlig godt starte med at citere forfatteren Jesper Jensen – jeg tror ikke, der er nogen, der vil påstå, at han er fremskridtsmand, og jeg tror også, han selv ville have sig meget betakket for at blive betegnet som fremskridtsmand. Han skriver i et indlæg i Information torsdag den 14. april 1977:

»Loven om Statens Kunstfond er en ufolkelig lov. Men man løser ikke dette problem ved at udpege folkelige personer til organer, som har klart og snævert definerede kunstneriske opga-

ver at løse. Man klarer det heller ikke gennem en popularisering og markedsføring af Statens Kunstfond – som der er tanker fremme om. Det er en omvej at gå.«

Jeg er fuldstændig enig med Jesper Jensen i den betragtning. Statens Kunstfond har, jeg havde nær sagt ingen andre love, siden den blev oprettet i 1964, ophidset befolkningen, og Wechselmann-udvalget skriver også – det er også et citat:

»Når der i befolkningen synes at herske ringe forståelse for betydningen af Statens Kunstfonds virksomhed, har det efter udvalgets mening sammenhæng med, at bestræbelserne på at skabe forudsætninger for en højt kvalificeret kunstnerisk produktion ikke har været fulgt op af en tilstrækkelig kraftig indsats på området kunst- og kulturformidling.« ... Den opgave må søges løst i en større kulturpolitisk sammenhæng.«

Skal man følge Wechselmann-udvalget – og det er jo det, kulturministeren gør – skal der være nogle flere pædagoger og kunstinteresserede, og nu hørte vi også lige, at fru Birte Weiss vil have en masse konsulenter ansat ude i kommunen. Ja, det er klart, der er mange måder, man kan løse arbejdsløshedsproblemet på, men dette er ikke en måde, som fremskridtspartiet vil anbefale.

Men disse folk skal altså ud og forklare befolkningen, hvad sagen drejer sig om, og skal de det, kan vi i hvert fald ikke klare os med de 6,8 mill. kr., vi nu bruger, plus de 2 mill. kr., vi skal behandle lige efter. Så bliver det tal af en helt, helt anden størrelsesorden, vi kommer til at beskæftige os med.

Hvorfor er der så en sådan folkelig modstand mod Statens Kunstfond? Fru Birte Weiss var også inde på, at modstanden var der, og at den er stor. Jeg har egentlig lyst til at citere nogle af de undersøgelser, der har været af Observa, Gallup og forskellige andre meningsmålingsinstitutter, og hvoraf det fremgår, at der er et klart flertal imod disse støtteordninger til kunsten og også et flertal, så vidt jeg erindrer, i fru Birte Weiss' eget parti imod den slags ting. Jeg vil i hvert fald ikke anbefale socialdemokratiet at fortsætte med at afholde disse konferencer og indkalde kunstnere og den galej, man er slået ind på. Derudaf bliver der i hvert fald ingen folkelig forståelse for kunsten.

Jeg tror, vi skal til at komme en lille smule i trit med, hvad befolkningen vil på det område, og derfor vil jeg gerne allerede her og nu be-